

Kim Jong Il

Pod sztandarem marksizmu-leninizmu i idei Dżucze

<http://maopd.wordpress.com/>

Artykuł „Pod sztandarem marksizmu-leninizmu i idei Dżucze” został napisany z okazji okazji 165. rocznicy urodzin Karola Marksa i setnej rocznicy jego śmierci 3 maja 1983 roku.

Maoistowski Projekt Dokumentacyjny

2012

Mija ponad sto lat od czasów Karola Marksa, wielkiego przywódcy międzynarodowej klasy robotniczej i autora naukowej teorii komunistycznej. Marks włożył wielki wkład w dzieło wyzwolenia ludzkości, a jego nieśmiertelne dokonania zapisały jego imię w sercach klasy robotniczej i ludów wszystkich krajów.

Życie Marksa było życiem wybitnego myśliciela i teoretyka, wielkiego rewolucjonisty. To właśnie on, a nie kto inny, wprowadził na arenę dziejów międzynarodowy ruch komunistyczny i dokonał wielkiego kroku w walce klasy robotniczej i mas ludowych w walce o wolność i wyzwolenie. Postępowa ludzkość na zawsze zapamięta jego wspaniałe życie i wspaniałe zasługi w świętej rewolucyjnej sprawie klasy robotniczej i innych ludzi pracy.

Największa zasługa Marksa polega na tym, że stworzył marksizm i uzbroił nim, jako ideologiczną i teoretyczną broń, klasę robotniczą w jej walce o wyzwolenie.

Rewolucyjna idea klasy robotniczej wyłoniła się jako owoc swoich czasów i aspiracji mas ludowych.

W pierwszej połowie XIX wieku kapitalizm rozwijał się szybko w państwach europejskich. Rozwijał się szybko z powodu ostrego wyzysku i ucisku klasy robotniczej. Dlatego, klasa robotnicza wzrosła w walce z wyzyskiem i uciskiem kapitalistycznym.

Walka ta wymagała rewolucyjnej idei i jej wytycznych. Wymogi jej spełniał marksizm, stworzony przez Marksa i Engelsa, reprezentujący aspiracje i dążenia klasy robotniczej.

Marks, krytycznie podchodząc do współczesnych mu postępowych idei i teorii, przede wszystkim klasycznej filozofii niemieckiej, klasycznej angielskiej ekonomii politycznej i francuskiego socjalizmu utopijnego, przeanalizował sprzeczności społeczeństwa kapitalistycznego. Na tej bazie skodyfikował zasady materializmu dialektycznego i historycznego, rozwinął teorię wartości dodatkowej, udowodnił nieuchronność upadku kapitalizmu i triumfu komunizmu, przemienił socjalizm z utopii w naukę.

Dzięki wybitnemu wkładowi Marksa, klasa robotnicza po raz pierwszy zdobyła dla siebie światopogląd naukowy, zrozumiała prawa rozwoju społecznego, zobaczyła drogę do emancypacji i jasną drogę do budowy nowego społeczeństwa.

Opierając się na analizie stosunków klasowych w społeczeństwie kapitalistycznym, Marks stwierdził, że klasa robotnicza jest najbardziej postępową i rewolucyjną klasą, z dziejową misją zniesienia jarzma kapitału, położenia kresu wyzyskowi człowieka przez człowieka i, przede wszystkim, budowy nowego, komunistycznego społeczeństwa. Wyjaśnił, że walka klasy robotniczej przeciwko klasie kapitalistów nieuchronnie doprowadzi do dyktatury proletariatu. Marksistowska koncepcja walki klasowej i dyktatury proletariatu służyła klasie robotniczej jako potężna broń w walce o klasową emancypację i komunizm.

Powstanie marksizmu było epokowym wydarzeniem w rewolucyjnej walce klasy robotniczej. Doprowadził klasę robotniczą i masy pracujące do nowej epoki, kiedy zaczęły one walczyć o wolność i wyzwolenie, o socjalizm i komunizm, w zgodzie z rewolucyjną nauką, strategią i taktyką.

Marks nie tylko dał broń klasie robotniczej i innym wyzyskiwanym ludziom pracy w walce wyzwoleńczej na progu proletariackiej rewolucji, ale także osobiście brał udział w walce rewolucyjnej.

Marks energicznie pracował nad zaszczepieniem naukowego socjalizmu ruchowi klasy robotniczej, a także gorliwie walczył z kapitalizmem o wyzwolenie klasy robotniczej.

Marks udowodnił konieczność budowania awangardy klasy robotniczej w walce rewolucyjnej i konieczność wielkiego wysiłku w zbudowaniu partii. Zorganizował Związek Komunistów i opublikował „Manifest Komunistyczny” , który napisał razem z Engelsem. Tak zainicjował komunistyczny ruch klasy robotniczej, która walczyła pod przewodnictwem rewolucyjnej partii z naukowym programem. Założenie Pierwszej Międzynarodówki włączyło bardziej energicznie klasę robotniczą w wir walki rewolucyjnej i scementowało internacjonalistyczną solidarność tej klasy.

Rewolucyjne dzieło wyzwolenia klasy robotniczej odniosło zwycięstwo w zaciętej walce ze wszystkimi wrogami klasowymi. Od samego początku, burżuazja i jej lokaje wszelkimi środkami usiłowali zniszczyć marksizm z dziką nienawiścią. W całym okresie swej walki rewolucyjnej Marks zwalcza bezkompromisowo burżuazyjnych reakcjonistów i wszelkiej maści oportunistów, broniąc rewolucyjnej sprawy klasy robotniczej i torując drogę do jej triumfu.

Milowe kroki zostały poczynione w rozwoju historycznym, a świat bardzo się zmienił, od czasów Marksa. Doktryna marksistowska została przejęta i była stosowana przez komunistów i rewolucjonistów całego świata, a marksizm stale rozwijany.

Lenin przejął dzieło Marksa i stworzył leninizm poprzez twórczy rozwój marksizmu i zastosowanie go do nowych warunków historycznych – epoki imperializmu i rewolucji proletariackich. Dzięki leninizmowi zwyciężyła Wielka Socjalistyczna Rewolucja Październikowa, która zrodziła pierwsze na świecie państwo dyktatury proletariatu. Marksizm-leninizm, rewolucyjna ideologia klasy robotniczej, pochodząca od Marksa i rozwinięta przez Lenina, dał silny impuls do rewolucyjnej walki klasy robotniczej i mas ludowych o wyzwolenie.

Dziś socjalizm zwyciężył w wielu krajach świata i setki milionów ludzi w Azji, Afryce i Ameryce Łacińskiej wyzwoliły się od imperialistycznej i kolonialnej władzy oraz ucisku i tworzą nowe życie. Jest to wielki krok w stronę komunizmu, rewolucyjnej sprawy klasy robotniczej, historycznego zwycięstwa komunistów, rewolucjonistów i wszystkich rewolucyjnych ludzi we wszystkich krajach.

W rewolucyjnym ruchu klasy robotniczej przywódca odgrywa wielką rolę. Już w początkowym okresie działalności międzynarodowego ruchu komunistycznego była to uznana prawda, o czym świadczy działalność Marksa. Jeżeli by Marks, pierwszy wódz klasy robotniczej, nie stworzył marksizmu dla międzynarodowej klasy robotniczej, to klasa ta błędziłaby po omacku, w ciemnościach, nie znając swojej roli dziejowej, nie mogłaby rewolucyjnie zatriumfować w swojej walce. Jeżeli by Lenin nie stworzył leninizmu – tej teorii, strategii i taktyki rewolucji proletariackiej w epoce imperializmu – to rosyjska klasa robotnicza nie mogłaby skutecznie walczyć i stworzyć pierwszego na świecie państwa socjalistycznego.

Tak jak było w przeszłości, tak i w przyszłości klasa robotnicza będzie mogła zwyciężyć tylko pod kierownictwem silnego przywódcy.

W latach kolonialnego panowania japońskich imperialistów, marksizm-leninizm głosił świt walki koreańskich komunistów i koreańskiego ludu o narodowe i społeczne wyzwolenie. We wczesnych latach swego rewolucyjnego kierownictwa w naszym kraju, wielki wódz Towarzysz Kim Ir Sen znakomicie prowadził ruch komunistyczny i narodowo-wyzwoleńczy pod sztandarem marksizmu-leninizmu.

Ponieważ ruchy rewolucyjną działają w różnych uwarunkowaniach historycznych i na różnych polach, komuniści w każdym kraju muszą stosować ogólne zasady marksizmu-leninizmu w zgodzie z warunkami danego kraju i rozwijać rewolucyjną naukę w toku rozwoju rewolucji. Stworzenie idei Dżucze pokazało drogę do zaszczepienia marksizmu-leninizmu do realiów naszego kraju, wielki wódz Towarzysz Kim Ir Sen utorował drogę naszej rewolucji samodzielnie.

W skrócie, idea Dżucze oznacza, że twórcami rewolucji są masy ludowe i one są motorem rewolucji i budownictwa [socjalistycznego – tłum.]. Ponieważ motorem rewolucji są masy ludowe, powinny one stać na miejscu panów rewolucji i budownictwa i pełnić taką rolę.

Aby stać się panami, masy ludowe powinny zdobyć niezależną pozycję. Ruch rewolucyjny jest walką w obronie niezależności mas ludowych, a zatem wzywa do utrzymania niezależnej pozycji. Tylko wówczas masy ludowe mogą rozwiązać wszystkie problemy rewolucji i budownictwa w swoim własnym interesie i na swoją odpowiedzialność. Jeżeli chcą osiągnąć niezależną pozycję, muszą stosować ideę Dżucze w dziedzinie ideologii, niezależnej polityki, samowystarczalności ekonomicznej i samodzielności w dziedzinie obrony narodowej.

W celu spełnienia swej roli napędowej rewolucji i budownictwa, masy ludowe muszą utrzymać swoją twórczą pozycję. Ruch rewolucyjny jest twórczym ruchem mas i one powinny bronić jego twórczej pozycji. Tylko wówczas, gdy się do tego zastosują, masy ludowe mogą posuwać naprzód energicznie rewolucję i budownictwo.

Jeśli chcemy utrzymania pozycji mas ludowych jako panów rewolucji i budownictwa, i sami pełnić taką rolę, musimy przede wszystkim zwrócić uwagę na ich myśli.

Niezależna ideologiczna świadomość mas ludowych odgrywa decydującą rolę w ruchu rewolucyjnym, a zatem ruch ten działa pod wpływem ideologii. Dopiero kiedy masy pracujące ideologicznie obudzą się do roli kierowników rewolucji i budownictwa, wtedy szybko dojrzeją do rewolucji i aktywnie ją zrealizują. W celu wzmocnienia ideologicznej świadomości w rewolucji i budownictwie, powinniśmy wprowadzić szkolenia ideowe, pracę polityczną, przed wszystkimi innymi działaniami.

Stanowisko filozofii Dżucze zostało wyjaśnione i skodyfikowane przez wielkiego wodza Towarzysza Kim Ir Sena, w zgodzie z zasadami ruchu komunistycznego i marksizmu-leninizmu.

Ruch komunistyczny to walka o niezależność, o wolność ludzi od podporządkowania innym i różnorodnych ograniczeń, ruch prowadzony przez komunistów i bezpartyjnych, w zgodzie z własnymi przekonaniem.

Przestrzeganie zasad Dżucze w rewolucji i w budownictwie jest w pełni zgodne z zasadami ruchu komunistycznego. Teraz walka o komunizm, prowadzona w każdym państwie narodowym osobno, wymaga stania na stanowisku filozofii Dżucze. Jeśli komuniści chcą poprowadzić zwycięską rewolucję w swoim kraju, to znając filozofię Dżucze, lepiej przyczynią się do wzrostu międzynarodowych sił rewolucyjnych i zwycięstwa rewolucji światowej.

Marksizm-leninizm wyjaśnił klasie robotniczej, że teoria, strategia i taktyka walki rewolucyjnej to nie dogmat, ale inspiracja do działania. Filozofia Dżucze jest zgodna z twórczą teorią marksizmu-leninizmu. Tylko przez prawidłowe stosowanie marksizmu-leninizmu, z punktu widzenia filozofii Dżucze, może naświetlić komunistom drogę do zwycięstwa i tworzenia nowych teorii rewolucyjnych.

W toku Rewolucji Koreańskiej wielki wódz Towarzysz Kim Ir Sen dał, w sposób naukowy, odpowiedzi na problemy rewolucji i budownictwa na bazie idei Dżucze i tą ideę usystematyzował, tej idei teorię i praktykę w sposób wszechstronny.

Cała ideologia wielkiego wodza, jego teoria i praktyka była oparta o filozofię Dżucze, którą realizował. W tym sensie, mówimy o ideologii, teorii i praktyce idei Dżucze Towarzysza Kim Ir Sena.

Idea Dżucze to genialny efekt ideologicznej i teoretycznej aktywności wielkiego wodza Towarzysza Kim Ir Sena, która obejmuje ponad pół wieku; to jest ideologiczna i teoretyczna krystalizacja Rewolucji Koreańskiej.

Idea Dżucze daje pełny i systematyczny zbiór myśli i teorii, które zostały rozwinięte, wzbogacone i na nowo odkryte w trakcie rewolucyjnej walki pod sztandarem marksizmu-leninizmu, daje odpowiedzi na nowe pytania pojawiające się w trakcie rewolucji i budownictwa. Tylko wtedy, gdy kroczy się drogą idei Dżucze, można pokonać wszystkie odcienie oportunistów i stanowczo podtrzymać rewolucyjne zasady marksizmu-leninizmu, rozwiązać problemy naszych czasów, zagwarantować rozwój rewolucji i budowę komunizmu.

Historia Rewolucji Koreańskiej jest historią zastosowania w praktyce i zwycięstwa idei Dżucze. Stosowanie się do idei Dżucze pozwoliło nam na prowadzenie rewolucji i budownictwa bez odchylenia ideologicznego.

Zgodnie z linią walki zbrojnej, według idei Dżucze, przedstawioną przez wielkiego wodza Towarzysza Kim Ir Sena, nasz lud toczył heroiczną walkę antyjapońską, pokonał japońskich imperialistów i zrealizował historyczne dzieło wyzwolenia narodowego.

Po wyzwoleniu, zrealizowanym pod mądrym kierownictwem wielkiego wodza Towarzysza Kim Ir Sena, zrealizowano zgodnie z rewolucyjną linią idei Dżucze antyimperialistyczną, antyfeudalną i demokratyczną rewolucję w północnej części Republiki, zamienionej w potężną twierdzę Rewolucji Koreańskiej. Na tej podstawie, wygraliśmy w Wojnie o Wyzwolenie Ojczyzny przeciwko agresji imperialistów amerykańskich. Stosując ideę Dżucze, rozwiązaliśmy problemy, powstające w toku rewolucji socjalistycznej i budownictwa po wojnie. W krótkim czasie zmieniliśmy nasz kraj w potężne państwo socjalistyczne, które jest niezależne, samowystarczalne i mogące się bronić samodzielnie.

Dziś nasza Rewolucja rozwija się w nowej, wyższej fazie otwierającej naszemu ludowi drogę do komunizmu. Od czasu, kiedy naukowa teoria komunizmu

została stworzona przez Marksa, ludzkość prowadziła nieprzerwaną walkę o realizację idealnego społeczeństwa komunistycznego. Dzisiaj komunizm nie jest sprawą odległej przyszłości, lecz jest sprawą naszych dni.

Na podstawie marksizmu-leninizmu i idei Dżucze, nasza partia rozwiązała poprawnie teoretyczne i praktyczne problemy rewolucji budownictwa w zgodzie z teorią naukową.

Nasza partia wysunęła teorię zdobywania ideologicznych i materialnych twierdz komunizmu w postaci ideologii, techniki i rewolucji kulturalnej, a więc podstawowych celów strategicznych budownictwa komunistycznego i sposobów jego realizacji.

Jeśli chcemy zbudować społeczeństwo komunistyczne, to musimy przejąć materialną twierdzę komunizmu. Innymi słowy, musimy rozwijać siły wytwórcze, aby stworzyć materialne i techniczne podstawy komunizmu i ustanowienia komunistycznych zasad własności. Tylko wtedy będziemy mogli zastosować komunistyczną zasadę „Od każdego według jego zdolności, każdemu według jego potrzeb”, którą Marks przedstawił dawno temu.

W celu budowy komunizmu musimy również zabezpieczyć twierdzę ideologiczną. To znaczy, że każdy członek społeczeństwa powinien być zrewolucjonizowany, sproletaryzowany i zintelektualizowany by być harmonijną częścią społeczeństwa komunistycznego.

Ludzie tworzą społeczeństwo. Ale tylko wtedy, gdy są wszechstronnie wykształceni, mogą sukcesywnie tworzyć socjalizm i komunizm.

Ideologiczne i moralne życie ludzi stanowią dwa aspekty życia społeczeństwa, więc niezależności mas pracujących powinna być w nich realizowana. W celu uzyskania niezależności masy ludowe powinny zdobyć skutecznie materialne i ideologiczne twierdze komunizmu.

Nasz partyjny program przebudowy społeczeństwa według idei Dżucze jest wspaniałym programem budowy komunizmu. On pozwala nam zdobyć z sukcesem ideologiczne i materialne twierdze komunizmu przez przekształcenie

ludzi, społeczeństwa i przyrody w zgodzie z ideą Dżucze i uzyskanie niezależności ludowych mas.

Ideologiczna, techniczna i kulturalna rewolucja stanowi spójną linię strategiczną naszej partii do przebudowy społeczeństwa według idei Dżucze i budowy komunizmu.

Linia tych trzech rewolucji reprezentuje niezłomne stanowisko naszej partii, mające na celu ukończenie budowy socjalizmu i komunizmu.

Zwycięstwo rewolucji socjalistycznej i ustanowienie systemu socjalistycznego będą historycznym punktem zwrotnym w rewolucyjnej walce klasy robotniczej, walczącej o socjalizm i komunizm. Ale nie oznacza to końca rewolucji w tym stanie.

Wraz z ustanowieniem systemu socjalistycznego, znikają antagonizmy klasowe, ale różnice klas nadal pozostają. Różnice klasowe w społeczeństwie socjalistycznym istnieją między klasą robotniczą a chłopstwem, dwiema sojuszniczymi klasami, a różnice te wynikają z istnienia własności państwowej i spółdzielczej, które obydwie są formami własności socjalistycznej.

Ustanowienie systemu socjalistycznego przynosi również różnicę w stosunku do pracy, która staje się sprawą honoru. Ale praca nie staje się jeszcze podstawową potrzebą życiową, a różnice w pracy pozostają. Różnice w pracy w społeczeństwie socjalistycznym znajdują wyraz w różnicy między pracą umysłową a fizyczną, ciężką i lekką, pracą w przemyśle i pracą na roli.

Zaprowadzenie systemu socjalistycznego likwiduje ubóstwo i wyzysk, ale nadal istnieją materialne i kulturowe różnice między członkami społeczeństwa.

Przyczyną wielu różnic w społeczeństwie socjalistycznym, w tym różnic klasowych, jest ideologiczne, techniczne i kulturalne zacofanie, dziedzictwo starego społeczeństwa. Z powodu tych różnic socjalizm różni się od wyższej fazy społeczeństwa komunistycznego i jest okresem przejściowym.

Oczywiście przejściowy charakter nie jest zasadniczą cechą społeczeństwa socjalistycznego. Zasadnicza cecha społeczeństwa socjalistycznego jest reprezentowana przez jego komunistyczny charakter. Jest tak, ponieważ

społeczeństwo socjalistyczne oparte jest na kolektywizmie, przyjacielskiej współpracy, a jedność stanowi podstawę stosunków społecznych.

Budowanie społeczeństwa socjalistycznego jest procesem wzmocnienia komunistycznego charakteru tego społeczeństwa i przewycięzania jego przejściowego charakteru. Wymaga to, aby polityka była prowadzona przy uwzględnieniu i w zgodzie z komunistycznym i przejściowym charakterem tego społeczeństwa w budowie socjalizmu.

Ze względu na charakter społeczeństwa socjalistycznego ważne jest, aby prowadzić prawidłową politykę kładącą nacisk na polityczne i moralne zachęcanie ludzi pracy oraz odpowiednie łączenie z bodźcami materialnymi w budowie socjalizmu, która aktywnie wdraża w życie zasady komunistyczne i ściśle przestrzega zasad socjalistycznego podziału w zależności od jakości i ilości wykonywanej pracy i która poprawnie łączy ludzki entuzjazm z kontrolą.

Jeżeli polityka konstruowana jest wyłącznie na podstawie zasad komunistycznych socjalistycznego społeczeństwa, i ignoruje jego charakter przejściowy, i vice versa, to zachodzi niebezpieczeństwo powstania lewicowego i prawicowego odchylenia.

Jeżeli chcemy zbudować społeczeństwo komunistyczne, poprzez przewycięzania przejściowego charakteru społeczeństwa socjalistycznego, to musimy w dalszym ciągu kontynuować rewolucje ideologiczną, techniczną i kulturalną.

Rewolucje ideologiczna, techniczna i kulturalna są kontynuacją rewolucji w czasie trwania socjalizmu są walką o podniesienie go do wyższego stadium. Rewolucja walcząca o niezależność klasy robotniczej i mas pracujących, która zaczęła się od obalenia starego systemu wyzysku, trwa dalej w społeczeństwie socjalistycznym, aby wyeliminować ideologiczne, techniczne i kulturalne zacofanie i dziedzictwo starego społeczeństwa, zwycięży tylko dzięki tej walce. Tylko wtedy, gdy poprowadzimy te trzy rewolucje, będziemy w stanie znieść ideologiczne, techniczne i kulturalne zacofanie oraz różnice klasowe między proletariatem a chłopstwem, różnice w pracy, różnice w materialnych i

kulturowych standardach, spełnimy wymogi do zbudowania społeczeństwa komunistycznego.

Przy prowadzeniu tych trzech rewolucji, nasza partia daje pierwszeństwo rewolucji ideologicznej i energicznie naciska na jednoczesny rozwój rewolucji technicznej i kulturalnej.

Tylko wówczas, gdy damy prymat rewolucji ideologicznej, będziemy w stanie przekształcić ideologiczną świadomość ludu i przekształcić go w ludzi komunistycznych oraz przeprowadzić ekonomiczną i kulturalną przebudowę, motywując masy pracujące do rewolucyjnego zapału. W trakcie intensyfikacji ideologicznej rewolucji, w umysłach ludzi mogą odrodzić się stare idee, kapitalistyczne idee mogą przenikać z zewnątrz. To może schłodzić rewolucyjny entuzjazm mas, zwłaszcza kiedy są one zwolnione z troski o żywność, odzież i mieszkanie, kiedy poprawia się ich standard życia. Niedbalstwo w rewolucji ideologicznej będzie na dłuższą metę przynosić poważne konsekwencje w rewolucji i budownictwie.

Dlatego nigdy nie wolno nam bagatelizować rewolucji ideologicznej, ale należy ją intensyfikować w miarę postępów socjalizmu i komunizmu.

Nasza partia daje wyraźne pierwszeństwo rewolucji ideologicznej w toku rewolucji i budownictwa i energicznie walczy o jej przeprowadzenie, dążąc do fundamentalnej zmiany w ideologicznych i moralnych cechach ludzi oraz w ich stylu życia. Całe społeczeństwo jest przesiąknięte ideą Dżucze i rewolucyjnym sposobem życia i pracy. Cały nasz lud pracujący walczy z oddaniem w służbie dla partii i dla rewolucji, dla społeczeństwa i dla kolektywu, z nieskończoną lojalnością wobec partii i wodza.

W celu edukowania i zmieniania wszystkich członków społeczeństwa w prawdziwych ludzi komunistycznych i stymulowania ich rewolucyjnego zapału, musimy nieustannie intensyfikować rewolucję ideologiczną.

Głównym naszym zadaniem do realizacji rewolucji ideologicznej jest przekształcenie wszystkich członków społeczeństwa w komunistycznych rewolucjonistów typu Dżucze, w zgodzie z zasadami całego społeczeństwa opartego na idei Dżucze, pobudzenie mas pracujących do energicznej walki

rewolucyjnej i pobudzenie rewolucyjnego entuzjazmu w pracy przy budownictwie. Musimy zintensyfikować edukację członków partii i mas pracujących w zgodzie z ideą Dżucze i polityką partii, niestrudzenie wychowywać w tradycjach rewolucyjnych i zasadach komunistycznych, tak że będą oni działać i myśleć w zgodzie z linią naszej partii w każdym miejscu i czasie, wychowywać na nienawiści do wyzyskiwaczy i do ich systemu, na żarliwej miłości do systemu socjalistycznego i socjalistycznej ojczyzny, na walce o sprawę socjalizmu i komunizmu.

Musimy ściśle łączyć ideologiczną edukację z rewolucyjną praktyką, musimy pokazać, że wszyscy członkowie partii i masy pracujące przyspieszają produkcję i budownictwo, naświetlając wysoki stopień entuzjazmu rewolucyjnego i twórczej inicjatywy.

Dając pierwszeństwo rewolucji ideologicznej, musimy jednocześnie posuwać do przodu rewolucję techniczną i kulturalną.

Żyjemy w epoce nauki i techniki. Tylko poprzez szybko rozwijającą się naukę i technologię, możemy przyspieszyć budownictwo socjalistyczne, rozwój gospodarki narodowej podnieść na nowy, wyższy etap, zwiększyć standard życia ludu i siły twórcze narodu.

Poprzez dynamiczną promocję rewolucji technicznej, nasza partia zmieniła w krótkim czasie zacofany technicznie i ekonomicznie kraj w rozwinięte socjalistyczne państwo przemysłowe i zrobiła wielki krok naprzód we wprowadzaniu do wszystkich gałęzi gospodarki narodowej nowoczesnej bazy naukowo-technicznej i uwolnieniu ludzi od ciężarów pracy.

Ale jeżeli chcemy całkowicie uwolnić nasz lud od ciężarów pracy i zapewnić im dobrobyt i wykształcenie, to musimy posuwać do przodu rewolucję techniczną.

Ważnym zadaniem stojącym przed nami przy realizacji rewolucji technicznej jest uczynić szybko gospodarkę narodową jako zorientowaną na ideę Dżucze, nowoczesną i opartą na bazie naukowej. Jest to jedyny sposób, w jaki możemy wzmocnić niezależność narodowej gospodarki i położyć materialne i techniczne fundamenty socjalizmu i komunizmu.

Musimy skoncentrować nasze wysiłki na problemach naukowych i technologicznych oraz odnosić się do produkcji, która odgrywa główną rolę w zorientowanej na ideę Dżucze gospodarce narodowej i tym samym rozwiązać problem surowców, paliwa i prądu poprzez bardziej zadowalające wykorzystanie naszych zasobów krajowych i ciągłą poprawą struktury naszej narodowej gospodarki.

Energiczne wysiłki we wszystkich gałęziach gospodarki narodowej powinny być kierowane na poprawę technologii, wprowadzanie mechanizacji, automatyzację, zdalną kontrolę w produkcji i umieszczenie rolnictwa na podstawie przemysłowej, a tym samym modernizację gospodarki narodowej i uwolnienie ludu pracującego od ciężkiej pracy.

Ponadto należy szybko rozwijać naukę i technikę i umieścić produkcję i zarządzanie nią we wszystkich dziedzinach na podstawie naukowej, a tym samym przekształcić naszą gospodarkę narodową w wysoko unaukowioną.

Obecnie ważnym czynnikiem w realizacji technicznej rewolucji jest wzmożenie poczucia odpowiedzialności i roli naukowców i techników.

Dzięki prawidłowej polityce partii w kształceniu narodowych kadr, mamy armię naukowców, techników i specjalistów liczącą milion dwieście tysięcy ludzi, którzy są uzbrojeni w ideę Dżucze i znajomość zaawansowanej nauki i technologii. Jeśli odpowiednio zmobilizujemy te wielkie siły, które pracują na rzecz naukowego i technologicznego postępu oraz rozwoju gospodarczego kraju, to będziemy w stanie rozwiązać problemy pojawiające się trakcie rewolucji technicznej i gospodarczego budownictwa.

Naukowcy i technicy powinni ustanowić zasady Dżucze w badaniach naukowych, zintensyfikować twórczą współpracę z pracownikami i starać się rozwiązać naukowe i technologiczne problemy wynikłe w procesie budowy gospodarki narodowej zorientowanej na ideę Dżucze, nowoczesnej i opartej na nauce.

Ich sukcesy powinny być wprowadzone niezwłocznie do wszystkich gałęzi gospodarki narodowej, aby udowodnić swą skuteczność w produkcji i budownictwie.

Teraz sytuacja ekonomiczna naszego kraju jest bardzo dobra, mamy jasno nakreślone perspektywy pomyślnego przeprowadzenia wspaniałego programu socjalistycznego budownictwa określonego przez partię. Poprzez walkę o wprowadzenie w życie decyzji VI Zjazdu Partii ¹, wzmocnimy zasady Dżucze w przemyśle i wzmocnimy solidnie fundamenty, które zostały wybudowane w toku realizacji dziesięciu długoterminowych celów budowy socjalistycznej gospodarki ².

Kwestia ta zależy od zdolności i ambicji naszej administracji i członków partii.

Wszyscy urzędnicy, członkowie partii i osoby pracujące powinny podtrzymywać politykę kampanii przyspieszenia przedstawioną przez partię i przyspieszyć produkcję i budownictwo, dzięki wcieleniu w życie drugiej „siedmiolatki” ³ i dziesięciu zadań długoterminowego planu budownictwa socjalistycznego.

Głównym celem przeprowadzenia rewolucji technicznej i przyspieszenia budownictwa socjalistycznego jest stworzenie bogatego i silnego kraju oraz zapewnienie ludziom zamożnego i kulturalnego życia.

Stałe podnoszenie materialnego i kulturalnego standardu życia ludzi jest najważniejszą zasadą w działalności naszej partii.

Musimy wciąż podnosić standardy życia ludu poprzez wzmocnienie gospodarczych fundamentów naszego państwa i jednocześnie wprowadzać wielkie zmiany w produkcji dóbr konsumpcyjnych i w usługach publicznych.

Rewolucja kulturalna jest najważniejszą rewolucją, której zadaniem jest wykształcenie naszego ludu pracującego we wszechstronnie rozwiniętych mężczyzn i kobiety oraz zaspokojenie ich potrzeb kulturalnych.

Aktywnie prowadząc rewolucję kulturalną, nasza partia osiągnęła znakomite wyniki w rozwoju socjalistycznej kultury. W naszym kraju został wprowadzony uniwersalny jedenastogodzinny obowiązek szkolny, a całe młode pokolenie otrzymuje doskonałe wykształcenie. Postęp w pracy w szkoleniu kadr narodowej inteligencji. Kulturalne i techniczne standardy życia mas pracujących zostały podniesione, osiągnięto niezwykły postęp we wszystkich dziedzinach nauki, technologii, literatury, sztuki, opieki zdrowotnej itd.

Głównym zadaniem rewolucji kulturalnej w chwili obecnej jest intelektualizacja całego społeczeństwa. To jest polityka naszej partii na rzecz rozwoju socjalistycznej i komunistycznej kultury. Powinniśmy rozwijać istniejące ośrodki szkolenia kadr narodowych i szkolnictwo wyższe, i przebudować edukację tak, aby stworzyć system nauki podczas pracy. Poza tym powinniśmy przeszkolić wszystkich członków społeczeństwa, aby harmonijnie rozwijać komunistycznych ludzi i podnosić stale ogólny poziom kultury i wiedzy społeczeństwa. Powinniśmy rozwijać rewolucyjną literaturę i sztukę i ustalić socjalistyczną politykę w życiu kulturalnym.

Udana budowa socjalizmu i komunizmu wymaga prawidłowego przywództwa.

Marksizm-leninizm wysunął teorię dyktatury proletariatu, a tym samym dał wytyczną dla klasy robotniczej w przeprowadzeniu budowy nowego społeczeństwa.

Nasza partia przyniesie zwycięstwo budownictwa socjalistycznego i komunistycznego poprzez ustanowienie systemu i metod przywództwa rewolucji i budownictwa, w zgodzie z rzeczywistością naszego kraju na podstawie marksizmu-leninizmu i idei Dżucze.

Partia klasy robotniczej jest przewodnią siłą w systemie niesienia zwycięstwa rewolucji i budownictwa.

Jak uczy marksizm-leninizm, partia klasy robotniczej jest najwyższą organizacją wszystkich organizacji robotniczych.

Wielki wódz Towarzysz Kim Ir Sen zawsze znajdował sposób do osiągnięcia sukcesu w umacnianiu partii w ciągu całego przebiegu rewolucji i budownictwa oraz mądrze prowadził walkę o budowę partii rewolucyjnej klasy robotniczej w naszym kraju.

Rewolucyjna partia klasy robotniczej w każdym kraju powinna być budowana niezależnie przez komunistów danego kraju. Pod kierownictwem wielkiego wodza Towarzysza Kim Ir Sena, komuniści koreańscy stworzyli niezależnie organizacje partyjne w dobie antyjapońskiej wojny rewolucyjnej i na nich

Rewolucja Koreańska oparła swoje zwycięstwo. Samodzielnie należało rozwiązać problemy budowy rządzącej partii po wyzwoleniu.

W związku ze szczególnymi warunkami naszego kraju i specyficznymi wymogami rewolucji, nasza partia oparła zasady budowy masowej partii na werbowaniu przodujących robotników, chłopów i inteligentów pracujących, co pomogło w szybkim rozszerzaniu jej szeregów. Partia w dalszym ciągu konsoliduje swe szeregi organizacyjnie i ideologicznie w zaciętej walce przeciwko zewnętrznym i wewnętrznym wrogom.

Położyliśmy szczególny nacisk na budowę monolitycznego systemu ideologicznego jako podstawowej linii partii, a tym samym na zbudowanie partii zjednoczonej i spójnej w sposób niezniszczalny. Położyliśmy nacisk na wzmacnianie i rozwijanie partii jako bojowej, rewolucyjnej partii z silną organizacją i dyscypliną, gdzie wszyscy jej członkowie powinni myśleć i działać podobnie.

Nasza partia zawsze miała na względzie szlachetną misję służenia ludowi, bronięcia jego interesów, oparcia się na nich i rozwijania więzi z masami. Obecnie nasza partia zdobyła bezwarunkowe poparcie i zaufanie ludu, który może zawierzyć jej swój los i który walczy dzielnie pod wodzą partii.

Jesteśmy dumni z faktu, że budujemy mocną jak stal partię rewolucyjną, której członkowie zjednoczeni są wokół jednej i tej samej ideologii i wokół Komitetu Centralnego kierowanego przez wielkiego wodza Towarzysza Kim Ir Sena, bojową partię, która głęboko zapuściła swe korzenie w masy ludowe i żyje z nimi w pełnej harmonii, kontynuując energicznie rewolucję i budownictwo.

Wzmacnianie partii i jej kierowniczej roli jest ważnym zadaniem przez cały okres budownictwa socjalistycznego i komunistycznego. Społeczeństwa socjalistyczne i komunistyczne są wysoko zorganizowanymi społeczeństwami, więc musi istnieć siła wiodąca, jaką jest partia.

Partię powinniśmy budować w sposób dalekowzroczny ze względu na jej pozycję i rolę w realizacji sprawy socjalizmu i komunizmu.

Wzmocnieniu i rozwojowi naszej partii stale patronuje Towarzysz Kim Ir Sen, jej założyciel i wódz. Nasza partia wspaniale realizuje swą misję historyczną, niezmiennie mając wielkiego Towarzysza Kim Ir Sena na swoim czele, wykorzystując Dżucze jako przewodnią ideę, zdecydowanie broniąc rewolucyjnych tradycji i polityki.

Powinniśmy ustanowić monolityczny system ideologiczny w całej partii, nieustrudzenie konsolidować ją organizacyjnie, kłaść ideologiczne fundamenty w jej szeregach. Wszystkie organizacje partyjne powinny wzmóc pracę wśród kadr i członków partii, ustanawiając pracę wśród ludu jako podstawę działalności partyjnej. Partia powinna uregulować i standaryzować swoją pracę, zahartować swojego ducha i wziąć się do efektywnej pracy wśród tego ludu.

Dawanie przez partię prawidłowych wskazówek w toku rewolucji i budownictwa jest ważnym obowiązkiem partyjnym.

Klasa robotnicza jest politycznym organem przywództwa, więc jej wskazówki w toku rewolucji i budownictwa powinny być wytycznymi politycznymi. Wskazówki te powinny pozostawać w zgodzie z polityką partii. W całym toku udzielania tych wskazówek rewolucji i budownictwu, nasza partia zwróciła szczególną uwagę na to, czy wszystkie partyjne organizacje stosują jednolitą kontrolę pracy na swoim polu i czy wytyczne polityczne realizują w zgodzie z polityką partii.

W przewodzeniu socjalistycznemu budownictwu przez partię ważne jest danie prawidłowych wytycznych rewolucjom ideologicznej, technicznej i kulturalnej.

Nasza partia umocniła swoją kierowniczą rolę w toku trzech rewolucji w zgodzie z wymaganiami rewolucji i budownictwa na każdym etapie. W ciągu intensyfikacji ideologicznej, technicznej i kulturalnej rewolucji, partia nasza dalej zwiększa swą funkcję i rolę, a jednocześnie wysyła zespoły złożone z członków partii i młodych inteligentów do fabryk, przedsiębiorstw i spółdzielni. W ten sposób zostanie zapewnione, że organizacje partyjne i zespoły, zjednoczonym wysiłkami, będą promować rewolucję ideologiczną, techniczną i kulturalną. Poprzez stałe nasilanie kontroli ze strony partii w czasie trzech rewolucji, uczynimy te rewolucje lepiej zorganizowanymi i doprowadzimy do przełomu w ich przebiegu.

Budowa ekonomiki socjalistycznej jest ważnym rewolucyjnym zadaniem dla rządzącej partii klasy robotniczej. Praca rządzącej partii powinna być ukierunkowana na efektywną budowę ekonomiki socjalistycznej, a sukces w pracy partyjnej zależy od sukcesów budownictwa gospodarczego.

Dzisiaj nasza gospodarka narodowa osiągnęła wysoki stopień rozwoju, jej potencjał jest ogromny. Wymaga to dalszego wzmocnienia kierowniczej roli partii w budowie socjalistycznej ekonomiki. Organizacje partyjne powinny wziąć pracę gospodarczą w swoje ręce, powinny pomagać osobom odpowiedzialnym za sprawy gospodarcze, aby odpowiedzialnie organizować pracę gospodarczą i bezpośrednią produkcję, ze stanowiska kreatorów rewolucji.

Jeżeli skutecznie mamy budować socjalizm i komunizm, musimy wzmocnić rząd ludowy, jako oręż, i wzmocnić rolę państwa i podmiotów ekonomicznych.

Kierując się marksistowsko-leninowską teorią dyktatury proletariatu, nasza partia ustanowiła władzę ludową przez kreatywne rozwiązanie kwestii władzy w państwie, dopasowała się do warunków nowej epoki, a tym samym przyczyniła się do wzbogacenia historycznego doświadczenia dyktatury proletariatu.

Rząd ludowy jest nowym rodzajem dyktatury proletariatu, który zrodził się w walce rewolucyjnego ruchu klasy robotniczej.

Socjalistyczna i komunistyczna rewolucja robi stałe postępy od ponad wieku i zebrała pod swoim sztandarem nie tylko klasę robotniczą, ale także szersze masy ludzi pracy. W naszych czasach ludzie z wielu sfer, w tym robotnicy i chłopci, zaczęli uczestniczyć w ruchu rewolucyjnym klasą robotniczą na czele. Co więcej, w krajach, które, podobnie jak my, były dawniej koloniami imperialistycznymi albo półkoloniami, znaczna część chłopów, inteligencji pracującej i drobnych posiadaczy pod przywództwem klasy robotniczej bierze udział nie tylko w antyimperialistycznej rewolucji o wyzwolenie narodowe, ale także zaakceptowała socjalizm i drogę do socjalizmu. Rząd ludowy był wymogiem tych warunków historycznych, w których socjopolityczna baza dyktatury proletariatu nieporównywalnie się rozszerzyła.

Zgodnie z linią polityczną Dżucze w dziedzinie budowy władzy ludowej, którą wielki wódz Towarzysz Kim Ir Sen zdefiniował podczas okresu antyjapońskiej

walki rewolucyjnej i działań partyzanckich, nasza partia zniszczyła machinę kolonialnych rządów japońskich imperialistów i ustanowiła rząd ludowy natychmiast po wyzwoleniu. Opierając się o ten rząd, partia nasza przeprowadziła antyimperialistyczną, antyfeudalną rewolucję demokratyczną i rewolucję socjalistyczną. Dzisiaj trwa sukcesywna budowa socjalizmu.

W celu pełnej realizacji rewolucyjnej sprawy klasy robotniczej, sprawy socjalizmu i komunizmu, władza ludowa musi być nieustannie wzmacniana.

W każdym okresie rewolucyjnego rozwoju nasza partia podejmowała działania na rzecz wzmocnienia władzy ludowej, zwiększenia jej funkcji i roli, uwzględniając nowe okoliczności i wymagania, aby władza ludowa zapuściła korzenie wśród ludu i zadowalająco wypełniała swoje zadania. Dziś nasza władza ludowa spełnia swoje funkcje i ogrywa chlubną rolę jako oręż rewolucji i budownictwa, jako orędownik wolności i praw ludu, jako obrońca państwa i rewolucji. Cieszy głębokie zaufanie i miłość całego ludu.

W przyszłości nadal musimy wzmacniać władzę ludową.

Powinniśmy budować komitety ludowe, na wszystkich szczeblach i we wszystkich podmiotach gospodarczych, na czele z przodującymi pracownikami, wiernymi partii i cieszącymi się zaufaniem ludzi, wykonującymi zadania służące ludu.

Wszyscy urzędnicy państwa i jednostek gospodarczych powinni mieć ducha partii, ducha klasy robotniczej i ducha służenia ludowi i poświęcać całą swoją mądrość i energię do pracy w celu dawania ludowi godnego i kulturalnego życia.

Zapewnienie właściwego wsparcia i zarządzania narodową gospodarką jest ważnym zadaniem państwa i instytucji gospodarczych.

Socjalistyczna gospodarka może być z powodzeniem zarządzana i szybko się rozwijać tylko pod scentralizowanym kierownictwem państwowym.

Organy państwowe i gospodarcze powinny stale wzmagać centralizację gospodarki, zgodnie z wymogami socjalistycznego rozwoju ekonomiki. W szczególności, wyższość socjalistycznej ekonomiki opartej na Dżucze i teańskim systemie pracy⁴ powinna być w praktyce udowodniona.

Teański system pracy jest najlepszym ekonomicznym systemem zarządzania, który wynika z wewnętrznej natury systemu socjalistycznego. Jest to forma zarządzania ekonomicznego według Dżucze, którą można wdrożyć do gospodarki naukowo i racjonalnie pod kolektywnym kierownictwem komitetów partyjnych. Podmioty państwowe i gospodarcze powinny zastosować w przedsiębiorstwach ten system pracy i stale dążyć do poprawy zarządzania gospodarczego i zapewnienia planowego i proporcjonalnego rozwoju gospodarki narodowej i wysokiego tempa wzrostu produkcji.

Władza ludowa jest wielkim dziełem naszej rewolucji, która była prowadzona pod sztandarem marksizmu-leninizmu i idei Dżucze. Jest to najbardziej demokratyczna i ludowa rewolucyjna władza, zgodna z potrzebami naszych czasów i rzeczywistą kondycją naszego kraju.

Nasza partia i lud mocno trzymają się władzy ludowej, której wyższość i niezwyciężona witalność została potwierdzona w toku przewlekłej walki o rewolucję i budownictwo, i będą bronić rewolucyjnych zdobyczy przed wrogami aż do ostatecznego zwycięstwa socjalizmu i komunizmu.

Organizacje ludu pracującego są wiernymi sojusznikami partii w realizacji sprawy socjalizmu i komunizmu.

W społeczeństwie socjalistycznym organizacje ludu pracującego są stworzone do ideologicznego wychowania szerokich mas i rejonowych organizacji partii. W społeczeństwie socjalistycznym, gdzie klasa robotnicza i inni ludzie pracy są panami kraju, organizacje ludu pracującego wykonują zadanie edukacji mas i konsolidowania ich wokół partii oraz przygotowania do rewolucyjnych zadań nakreślonych przez partię. Tylko przez zwiększenie roli tych organizacji w społeczeństwie socjalistycznym, możliwe jest wzmocnienie więzów pokrewieństwa między partią a masami z różnych warstw społecznych, skuteczna mobilizacja dla rewolucji i budownictwa, zjednoczenie wszystkich ludzi pracy w organizacjach, ich szkolenie, edukacja i organizacja życia, a tym samym wytyczenie drogi do społeczeństwa socjalistycznego.

Nasza partia jasno zdefiniowała misję i obowiązki organizacji ludu pracującego na każdym etapie rewolucji oraz zwiększenie ich funkcji i roli. Reorganizacja

organizacji ludu pracującego i poprawa ich systemu i metod pracy w nowych warunkach i okolicznościach, gdy zwyciężyła rewolucja socjalistyczna i został ugruntowany system socjalistyczny, konieczna jest, aby organizacje te wykonały właściwie swoją rolę w ideologicznej edukacji.

Nasza partia powinna zwrócić uwagę na rozwój pracy Związku Socjalistycznej Młodzieży Pracującej⁵.

Problem młodzieżowy jest bardzo istotną kwestią, która decyduje o sukcesie rewolucji i budownictwa oraz przyszłości narodu. Młodzi to potężna siła w budowaniu nowego społeczeństwa i dziedzice rewolucji. Tylko przez ich dobre polityczne, ideologiczne i moralne przygotowanie, możemy energicznie zintensyfikować rewolucję i budownictwo, tworzenie dobrobytu narodu i walkę o gwarancję ostatecznego zwycięstwa rewolucji. Konieczne jest zatem usprawnienie pracy Związku Socjalistycznej Młodzieży Pracującej, tak aby szkolić młodzież organizacyjnie, edukować rewolucyjnie i stworzyć z niej brygady w służbie rewolucji i budownictwa.

Nasza partia kieruje wiele uwagi na pracę z młodzieżą, z ZSMP. Dzięki temu nasza młodzież spełnia swój zaszczytny obowiązek służby w brygadach na każdym stadium rewolucji, prowadząc żmudną walkę i ciężką pracę. Są obecni na wszystkich frontach budownictwa socjalistycznego i obrony kraju. Nasza partia i lud są bardzo dumni, że mają rewolucyjną, zorganizowaną i bohaterską młodzież.

Powinniśmy wzmocnić współpracę ze wszystkimi organizacjami ludu pracującego, z ZSMP włącznie, aby zmobilizować silniej wszystkie warstwy społeczne wokół partii i zachęcać do energicznego prowadzenia polityki partii. Zgodnie z tą charakterystyką, organizacje powinny działać skutecznie wśród swoich członków i wzmocnić życie organizacyjne i ideologiczną edukację, a więc stałą rewolucjonizację i proletaryzację, zachęcać do udziału budowie gospodarki socjalistycznej i realizować kolektywne pomysły na wszystkich polach.

W kierownictwie rewolucją i budownictwem ważne jest również, aby wszyscy urzędnicy zapoznali się z rewolucyjną metodą przywództwa i ją dokładnie stosowało.

Podstawową metodą rewolucyjnych zasad kierownictwa jest przeprowadzanie rewolucyjnej linii mas. To jest klucz do wszystkich problemów, do poprawnego zorganizowania i pokierowania masami. Urzędnicy muszą chronić interesy ludzi, służyć im z oddaniem, uczyć ludzi pracy, uczyć się od nich, mobilizować masy we wszystkich sprawach. Te zasady muszą być przestrzegane.

Aby zapewnić urzędnikom pracę wśród mas, potrzebna jest walka o poprawę metod i stylu pracy, walka ta powinna być zintensyfikowana. Jest to szczególnie ważne w procesie budowy partii rządzącej. Jeśli klasa robotnicza dochodzi do władzy, niektórzy urzędnicy mogą wykazywać biurokratyczne i administracyjne skłonności przy rozwiązywaniu problemów. Może to prowadzić do poważnych konsekwencji, które uniemożliwiłyby realizację polityki partii i odseparowania jej od mas.

Od pierwszych chwil swojej władzy, nasza partia przywiązywała wielką wagę do znaczenia poprawy metod urzędników i ich stylu pracy, zawsze bacznie nad tym czuwała. W szczególności nasza partia stoczyła bój o zniszczenie biurokratyzmu i ustanowienie rewolucyjnych metod w pracy wśród wszystkich organów partii i władzy ludowej.

Podstawowa polityka naszej partii w poprawie metod i stylu pracy urzędników podjęta w czasie antyjapońskiej wojny partyzanckiej metodą czonsan-ri⁶, ustanowioną przez wielkiego wodza Towarzysza Kim Ir Sena. Wszyscy urzędnicy powinni w pełni zrozumieć chwalebną historię kierownictwa wielkiego wodza Towarzysza Kim Ir Sena i uczyć się od niego metod pracy rewolucyjnej – metody pracy wodza zostały stworzone i skodyfikowane przez niego. W ten sposób urzędnicy nauczą się, jak być prawdziwymi pracownikami, którzy poświęcają wszystko dla dobra ludu i przeprowadzają rewolucyjne zadania, pobudzając masy.

Dziś mamy do czynienia z wielkim zadaniem socjalistycznej przebudowy północnej części Republiki⁷ i jednocześnie zjednoczenia całego kraju i ustanowienia jego pełnej suwerenności państwowej.

Dzięki polityce okupacji i zniewolenia prowadzonej przez Stany Zjednoczone przez prawie 40 lat, Korea Południowa zamieniła się w całkowitą kolonię, której

suwerenność jest deptana i gdzie ludzie ulegają wielkim klęskom i nieszczęściom. W celu utrzymania jej w roli faszystowskiej kolonii, imperialiści amerykańscy i ich lokaje upokarzają Koreę Południową przed Ameryką. Tylko, gdy wobec służalczości powstanie opozycja, a idea Dżucze zostanie silnie ugruntowana wśród mieszkańców Korei Południowej może powstać niepodległościowy ruch antyamerykański i antyfaszystowski ruch walki o demokrację.

Podążając pod sztandarem idei Dżucze, nasza partia przyspieszy socjalistyczne budownictwo i zintensyfikuje walkę o niezależny i zjednoczony kraj, ustanawiając suwerenność całego kraju i realizując jak najprędzej rewolucyjną sprawę Dżucze.

W chwili obecnej ważnym zadaniem w walce o zrealizowanie rewolucyjnej sprawy klasy robotniczej jest, zainicjowany przez Marksa, sprzeciw wobec imperializmu i promowanie idei niepodległości na całym świecie.

Walka przeciwko kapitalizmowi i imperializmowi wciąż trwa na arenie międzynarodowej i jest coraz bardziej intensywna. Kapitalizm i imperializm są ostatnimi systemami wyzysku, które w dziejach ludzkości depczą dążenia mas do niezależności, i są najbardziej okrutnymi i opresyjnymi systemami, które łączą panowanie klasowe z uciskiem narodowym. Imperializm przekształcony w nowoczesny imperializm, na bazie kapitalizmu państwowo-monopolistycznego, stał się bardziej brutalny i agresywny niż kiedykolwiek wcześniej. Jest on rażąco opresyjny wobec mas ludowych walczących o wyzwolenie, niepodległość i socjalizm. Imperialiści są przywiązani do neokolonializmu i uparcia realizuje politykę grabieży i podbojów innych narodów za pomocą tajnych i przebiegłych metod. Amerykański nowoczesny imperializm, choć upada, czyni rozpaczliwe wysiłki, aby nie stać się trupem. Szczególnie, na skutek pogłębiającego się kryzysu kapitalizmu, imperialiści usiłują zniszczyć rewolucyjny marsz klasy robotniczej i robotniczych mas w swoich własnych krajach, ale także intensyfikują akty agresji i dywersji wobec państw socjalistycznych i międzynarodowego ruchu komunistycznego pod przykrywką „antykomunizmu”.

Tak długo, jak istnieje imperializm, nie ustanie dominacja i grabież, a dopóki one istnieją obowiązkiem rewolucyjnej walki klasy robotniczej jest stawiać im opór.

Jeśli imperializm ma zostać ostatecznie zniszczony, a zwycięstwo rewolucji światowej zapewnione, antyimperialistyczna, antyamerykańska walka powinna zostać zintensyfikowana. Bez tej walki, nie do pomyślenia byłoby zwycięstwo i konsolidacja narodowej niepodległości, przyspieszenie zwycięstwa socjalizmu i komunizmu, zapobieganie wojnom, zapewnianie pokoju i bezpieczeństwa na świecie.

Pierwszorzędne znaczenie dla antyimperialistycznej, antyamerykańskiej walki państw socjalistycznych oraz komunistycznych i robotniczych partii ma utrzymanie antyimperialistycznego stanowiska i intensyfikacja walki przeciwko międzynarodowemu imperializmowi.

Siły socjalistyczne i międzynarodowy ruch komunistyczny są najbardziej potężnymi siłami rewolucyjnymi naszych czasów, które w przeciwieństwie do imperializmu i innych sił reakcyjnych, są decydującym czynnikiem, który krępuje politykę wojny i agresji, popycha naprzód rewolucyjną walkę ludzi na całym świecie.

Jeśli mają spełniać swoją szlachetną misję, siły socjalistyczne i międzynarodowy ruch komunistyczny muszą osiągnąć jedność i spójność w swych szeregach.

Jedność jest najpotężniejszą bronią klasy robotniczej. Od pierwszych dni swego istnienia, klasa robotnicza zawsze zachowywała jedność jako najcenniejszą broń w walce z kapitałem międzynarodowym i torowała drogę do zwycięstwa przez jedność. Dziś walka antyimperialistyczna i inne zadania mogą być z powodzeniem wykonywane tylko, gdy państwa socjalistyczne oraz komunistyczne i robotnicze partie połączą swoje siły i zostaną towarzyszami broni na zasadzie wzajemnego szacunku i suwerenności.

Z okazji 165. rocznicy urodzin i setnej rocznicy śmierci Karola Marksa, komunistyczne i robotnicze partie wielu krajów potwierdziły, że pod sztandarem marksizmu-leninizmu będą wciąż walczyć o likwidację imperializmu i kolonializmu, zwycięstwo władzy robotniczej, zbudowanie nowego społeczeństwa wolnego od wyzysku i ucisku oraz o realizację sprawy socjalizmu i komunizmu. Stanowi to podstawowy warunek, który pozwala zjednoczyć

państwa socjalistyczne oraz komunistyczne i robotnicze partie w sojusz klasowych braci.

Między bratnimi partiami i państwami mogą występować różnice, ale te różnice, w poglądach na linię polityczną i drogę realizacji wspólnego celu i idei, nie są tożsame ze sprzecznościami między różnymi państwami i systemami społecznymi lub sprzecznymi interesami wrogich klas. Państwa socjalistyczne oraz komunistyczne i robotnicze partie mają więcej wspólnego od różnic, wspólne sprawy są ważniejsze, a różnice drugorzędne. Należy przywiązywać więcej uwagi do jedności i podporządkować wszystko wspólnym sprawom, a różnice rozpatrzeć w duchu wzajemnego zrozumienia i współpracy. Jeśli państwa socjalistyczne oraz komunistyczne i robotnicze partie będą czynić szczerze i wytrwałe wysiłki, będą bronić jedności i wzmacniać solidarność.

Jeśli potęga sił socjalistycznych i międzynarodowego ruchu komunistycznego ma być niezniszczalna, to konieczne jest wzmocnienie każdej krajowej sekcji, dbając jednocześnie o jedność i spójność. Siły socjalistyczne i międzynarodowy ruch komunistyczny mogą zwiększyć swoją siłę, jako całość, tylko poprzez wzmacnianie sekcji krajowych i łączenie ich wysiłków.

Komunistyczne i robotnicze partie powinny, przede wszystkim, przeprowadzić samodzielnie i sukcesywnie rewolucje i dlatego powinny być niezależne.

Komuniści powinni kształtować swoją politykę zgodnie ze specyficznymi realiami swoich własnych krajów i rozwiązać wszystkie problemy, wynikające z rewolucji i budownictwa, odpowiedzialnie. Dopiero wtedy może się rozwinąć walka rewolucyjna i budownictwo.

W chwili obecnej rewolucyjna walka klasy robotniczej trwa w różnych państwach narodowych, które mają różnorodne warunki społeczno-historyczne. Narody różnią się w swoich rewolucyjnych zadaniach. Te realia wymagają, aby komuniści każdego kraju dążyli do samodzielności i odpowiedzialnego przeprowadzenia własnych rewolucji.

Samodzielność powinna opierać się na proletariackim internacjonalizmie. Międzynarodowa jedność jest jednością między narodami aspirującymi do niepodległości, ma na celu wyeliminowanie wszelkich form dominacji i

podporządkowania i realizację niepodległości. Kiedy nie będzie prawdziwej samodzielności i jedności, krajowe i międzynarodowe zadania nie będą mogły być wykonane z dobrym efektem.

Szczególnie ważne jest, aby klasa robotnicza, w krajach gdzie objęła władzę, trzymała się idei niepodległości narodowej oraz socjalizmu i komunizmu. Partie państw socjalistycznych powinny planować swą politykę w zgodzie z własną sytuacją, rozwijać gospodarkę, kulturę i możliwości obronne. Samo to pozwala być odpowiedzialnym za swój lud i międzynarodową klasę robotniczą.

Antyimperialistyczna, narodowo-wyzwoleńcza rewolucja powinna zostać przeprowadzona gruntownie, a budowa nowego społeczeństwa przyspieszona, szczególnie w dawnych koloniach i półkoloniach. Ma to ogromne znaczenia dla zniszczenia imperializmu i uczynienia całego świata wolnym.

W próbach podporządkowania sobie nowopowstałych państw, amerykańscy imperialiści prowadzą teraz agresywną politykę w regionach o strategicznym znaczeniu pod pretekstem „ochrony koncesji” i „bezpieczeństwa”. Czynią olbrzymie wysiłki na rzecz uczynienia państw Trzeciego Świata podległymi sobie politycznie, ekonomicznie i militarnie, pod płaszczykiem „współpracy” i „ochrony”.

Pod sztandarem antyimperializmu i antykolonializmu ludy Azji, Afryki i Ameryki Łacińskiej powinni prowadzić śmiałą walkę przeciwko imperializmowi i w obronie niezależności, a tym samym o realizację zadań antyimperialistycznej, narodowowyzwoleńczej rewolucji. Narody w różnych częściach świata, które wciąż są pod kontrolą imperializmu, kolonializmu i rasizmu, powinny na wszystkie sposoby prowadzić energiczną walkę rewolucyjną, w tym walkę zbrojną, aby wypędzić imperialistów i osiągnąć zwycięstwo dekolonizacji i niepodległości swych krajów. Światowa postępową ludzkość powinna je aktywnie wspierać i zachęcać materialnie i moralnie.

Narody nowopowstałych państw, które chcą zrzucić jarzmo imperialistyczne, powinny pozbyć się politycznych i gospodarczych przyczółków obcego imperializmu i rodzimej reakcji, wzmocnić siły rewolucyjne, stworzyć postępowy system społeczny i budować niezależną narodową gospodarkę i kulturę. Jest to

jedyny sposób, aby zabezpieczyć rewolucyjne osiągnięcia, osiągnąć dobrobyt narodowy i przyczynić się do zwycięstwa wspólnej sprawy ludzkości, którą jest zniszczenie imperializmu.

Ważnym zadaniem w walce antyimperialistycznej i budowie nowego wolnego świata jest wzmocnienie i rozwój Ruchu Państw Niezaangażowanych.

Ruch Państw Niezaangażowanych jest postępowym ruchem sprzeciwiającym się wszelkim formom dominacji i podporządkowania, jest to poważna siła rewolucyjna naszych czasów, która stoi na pozycjach antyimperialistycznych. Aby wzmocnić i rozwijać ten ruch, jego członkowie powinni przestrzegać jego fundamentalnych zasad, osiągać jedność polityczną i gospodarczo współpracować. Powinni przestrzegać zasad równości i nieingerencji we wzajemne sprawy wewnętrzne, zjednoczyć się ze sobą w sprzeciwie wobec imperialistycznej agresji i, dzięki wspólnym wysiłkom, walczyć o nowy ład gospodarczy.

Najważniejszym zadaniem postępowej ludzkości obecnego świata jest zapobieganie agresywnym działaniom imperializmu, ochrona pokoju i bezpieczeństwa.

Obecna sytuacja międzynarodowa jest skomplikowana i napięta. Niebezpieczeństwo wojny wzrasta we wszystkich krajach świata, a pokój i bezpieczeństwo są poważnie zagrożone.

Z myślą o realizacji swojej dominacji nad światem, amerykańscy imperialiści dążą do rozpętania wojny nuklearnej i dokonania wojennego holocaustu. Przez wzmocnianie sił zbrojnych i kluczowych pozycji na Bliskim Wschodzie, czynią oni przygotowanie do nowej wojny napastniczej przeciwko Arabom i walce ludowej o narodowe wyzwolenie i budowę nowego społeczeństwa, przeciwko pokojowi i bezpieczeństwu w Afryce. Dokonują zbrojnych interwencji przeciw ludom, które walczą o wolność i niepodległość w Ameryce Środkowej, intensyfikują militarne zagrożenie i sabotaż przeciwko postępowym krajom. Umieszczają broń jądrową w Europie, co pogarsza sytuację w tym regionie.

Amerykańscy imperialiści usiłują ukryć cele nowej wojny, szczególnie w Korei. Starają się utrzymać Koreę Południową jako kolonialny przyczółek w Azji, jako

przyczółek dla ich agresji na kontynencie i ich agresywnych ambicji. Ulokowali w Korei Południowej dużą ilość broni jądrowej i innych środków masowego rażenia. Zamienili Koreę Południową w beczkę prochu, w bazę wojny jądrowej.

Dzięki prowokacjom wojennym, amerykański imperializm kontroluje wiele części świata, a ludzkość stoi przed pytaniem – wojna światowa czy pokój?

Obecna sytuacja wymaga, aby każdy, kto pragnie bezpieczeństwa i pokoju, powinien się zjednoczyć, niezależnie od poglądów politycznych, przekonań religijnych i przynależności społecznej, w ruch walczący o udaremnienie wojennych ambicji amerykańskich imperialistów i obronę pokoju na świecie.

Aby osiągnąć jedność sił antyimperialistycznych, sił niepodległości, potrzebna jest gwarancja powstrzymywania i sabotowania ruchów imperialistów walczących o agresję i wojnę, walka o trwały pokój na całym świecie i budowa nowego wolnego świata.

Siły socjalistyczne i międzynarodowy ruch komunistyczny, ruch narodowyzwolenczy, ruch demokratyczny, Ruch Państw Niezaangażowanych oraz wszystkie inne postępowe i miłujące pokój siły na świecie powinny stać na pozycjach antyamerykańskiego zjednoczonego frontu i blokować dążenia imperialistów. Wszystkie antyimperialistyczne, niepodległościowe siły powinny walczyć zdecydowanie o udaremnienie szaleńczego imperialistycznego gromadzenia broni i środków wojennych, zniszczenia amerykańskich baz wojskowych w innych krajach, wycofanie wojsk amerykańskich, broni jądrowej i innych środków masowej zagłady, zniszczenie bloków wojskowych, rozwoju broni jądrowej, powinny walczyć o pokój w wielu częściach świata i całkowite rozbrojenie.

Pod sztandarem antyimperializmu i niepodległości, Partia Pracy Korei i koreański lud będą mocno zjednoczyć się z państwami socjalistycznymi, międzynarodową klasą robotniczą, Ruchem Państw Niezaangażowanych i całą postępową ludzkością, aby walczyć o zwycięstwo Rewolucji Koreańskiej i rewolucji światowej, o chlubne spełnienie swoich obowiązków dla kraju i świata.

Sprawa socjalizmu i komunizmu, zainicjowana przez Marksa, będzie zwycięska, a idealne społeczeństwo ludzkie, gdzie niezależność wszystkich ludzi będzie zrealizowana, z pewnością nadejdzie.

Podobnie jak w przeszłości, tak również w przyszłości nasza partia i naród będą energicznie walczyć, aby przyspieszyć świetlaną przyszłość komunizmu, trzymając rewolucyjny sztandar marksizmu-leninizmu i idei Dżucze.

To jest rewolucyjna sprawa naszego ludu, który walczy energicznie i zjednoczył się ściśle wokół Komitetu Centralnego partii z wielkim wodzem Towarzyszem Kim Ir Senem na czele.

Przypisy:

¹ VI Zjazd Partii Pracy Korei odbył się w dniach 10-14 października 1980 roku.

² Do „dziesięciu długoterminowych celów budowy socjalistycznej gospodarki” należały między innymi szybki rozwój przemysłu metalowego i maszynowego, energetyki, przemysłu chemicznego i lekkiego i innych sektorów narodowego przemysłu, przyspieszenie mechanizacji rolnictwa i podniesienie standardu życia ludu („Letter to Those Attending the National Meeting of the Vanguard of the Three-Revolution Red Flag Movement. November 23, 1986”).

³ Drugi północnokoreański plan siedmioletni zrealizowano w latach 1978-1984.

⁴ Teański system pracy – polega na wyprowadzeniu z biur kadry konstruktorskiej i technologicznej przedsiębiorstw przemysłowych i innych jednostek produkcyjnych oraz postawieniu ich bezpośrednio przy robotniku wykonującym wyrób wg ich projektu (np. technologa przy frezerze); celem tego systemu jest doskonalenie konstrukcyjne i technologiczne w produkcji; nazwa pochodzi od [kombinatu metalurgicznego](#) w mieście [Tean](#).

⁵ Związek Socjalistycznej Młodzieży Pracującej im. Kim Ir Sena powstał 17 stycznia 1946 roku. Początkowo nosił nazwę Demokratyczny Związek Młodzieży Korei Północnej, później Demokratyczny Związek Młodzieży Korei. Obecna nazwa obowiązuje od maja 1964 roku.

⁶ Metoda czonsan-ri – polegająca na skierowaniu bezpośrednio w teren [dygnitarzy](#) partyjnych i państwowych, by sami doświadczyli wszelkich niedogodności związanych z wykonaniem zadań, które sami nałożyli na podległe im organy (jednostki terytorialne); nazwa pochodzi od wsi Czonsan-ri, której problemami musiał zająć się osobiście skierowany przez [Kim Ir Sena](#) wysoki dygnitarz państwowy.

⁷ W skład Koreańskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej wchodzi cała Korea, ale ziemie na południe od 53 równoleżnika, jako Republika Korei, znajdują się pod okupacją Stanów Zjednoczonych.